

DUES NARRACIONS

Vicent Penya

SUCCESSOS: UN MORT EN LA DISCOTECA

El mort portava ben bé quatre o cinc hores mort. Tothom ignora com va anar a parar allí, i tothom es pregunta com passà inadvertit, ja mort i tan rígid com estava, davant de tanta multitud juvenil. Els lamentables successos esdevingueren la nit del passat dissabte 6 de març i la matinada del diumenge següent, i les causes que provocaren la mort d'aquell jove encara resten per determinar. Però la conclusió certa és aquesta: estava ben mort.

Els cambrers de la discoteca el recorden assegut i tot quiet en la butaca pròxima del pilar del fons, però solament s'adonaren d'ell quan ja estava a punt de tancar-se el local i la quantitat de gent era ja tan minsa que permetia distingir algú, si fa no fa, a una distància de tres o quatre metres. D'altra banda, poques persones més podien assegurar de recordar-lo, almenys amb aquella expressió de solitari feliç i de difunt sense ganes que presentava en el moment del seu descobriment, i molts d'aquests joves no donaren crèdit a les paraules quan se'ls confirmà, després, que havien estat ballant i rient en la mateixa sala on jeia un cadàver. El mort es deia J. Roig, tenia vint-i-dos anys, era alt i atractiu, i el cap de policia que duu el seu cas admet que, dins de les possibles circumstàncies, fou bastant prudent en anar a morir a un lloc on no molestava ningú.

Segons les investigacions realitzades, només cinc persones s'acostaren a ell en el transcurs del ball i li dirigiren la paraula o maldaren per mantenir-hi una conversa. Només cinc persones es fixaren que era un jove estrany i silenciós que no contestava mai a cap pregunta. Cap d'elles podia imaginar-se, però, que de fet estaven tractant inútilment amb un mort.

La primera d'elles fou un tal J. R. Montoliu, que resultà ser un assidu

concurrent de la discoteca, però declarà que era la primera vegada que el veia en aquell indret. Allò més segur és que J. Roig ja estigués mort quan J. R. Montoliu s'adreçà a ell, aproximadament a tres quarts de dotze de la nit, per demanar-li un cigarret. En vista de la manca de resposta, el jove J. R. Montoliu tornà a preguntar-li si tenia tabac, però se n'anà tot seguit en veure que l'individu amb qui parlava no era capaç ni de mirar-li a la cara. La segona persona que es va dirigir al mort fou, amb molta seguretat, un cambrer novençà que li va servir per equivocació un gintònic i que, adonant-se al cap d'uns minuts del seu error, tornà a la taula per aclarir si aquella beguda l'havia demanada ell. En mig dels sorolls estridents que se sentien a la sala, el cambrer va creure entendre que aquell pacífic client acceptava el got que li havia dut i tornà, per tant, a la seua feina sense donar-li més importància. Tot açò esdevingué més o menys una mica més tard de dos quarts de una.

Després fou una parella d'enamorats, M.F.T. i M.R., qui s'acostà cosa de les dues de la matinada prop del mort. Es van asseure davant d'ell i van estar una llarga estona besant-se en la boca i acariciant-se apassionadament les parts sexuals. En acabat, i finalitzat el joc de mans, el xic es va fixar que el seu veí de butaca no havia variat el sentit de la seua mirada durant tot el temps que ells es trobaven allí, i ho va interpretar com una clara impertinència. Molest, li furtà el got de gintònic i en beguè a bastament, i, sense llevar-li la vista de damunt, esperà la immediata reacció del seu adversari, però li sorprengué la covarda quietud que mantenia, Començà a sentir pena i una profunda llàstima per aquell desgraciat, i de colp i volta agafà la seua amiga i se n'anà d'allí amb una expressió d'evident menyspreu.

Hi hagué una quarta persona que també intentà relacionar-se amb el mort, però li fou igualment inútil. Era una xica de divuit anys, anomenada R.C., i els motius que la induïren a aproximar-se a ell foren totalment distints que els dels altres joves. R.C. assegura que, sobre tres quarts de tres de la matinada, es fixà amb atenció en aquell xic (amb l'atenció que pot permetre la il·luminació sideral de la discoteca), i s'enamorà bojament de la seua enorme bellesa. El trobà radiant i formós, i va creure observar en el seu rostre una llum tan atraient que pensà que no procedia d'aquest planeta. Tanmateix, també la sobtà la gran quietud i indiferència que mantenia pel seu entorn, i aquells ulls sense distància i tan absents; però no va pressentir en cap moment la imminència de la fatalitat, de manera que quan unes hores després la cridaren a declarar i li explicaren que s'havia enamorat d'un cadàver, R.C. no s'ho va creure en absolut, i jurà que no estava boja. Però després de tot, quan ja va meditar tranquil·lament sobre el que havia succeït i va comprendre una realitat que se li imposava, se li va sentir dir: «Cadàver o no, a mi quasi em ressuscita».

En efecte, l'atracció que va exercir aquell noi sobre ella va ser tan intensa, que la tal R.C. es va seure, després que l'engrescaren unes amigues seues a fer-ho, al seu costat i maldà per cridar-hi l'atenció. Després d'una estona de silenci entre tots dos, i com que el xic no es decidia a començar la conversa, va ser ella qui intentà trencar el gel. Li demanà foc per encendre un cigarret que tenia en els llavis, després li preguntà si vivia a la capital o en algun poble del voltant, i al capdavant si estava sord o mut. Considerant el resultat obtingut, R.C. se n'anà d'allí i isqué tot seguit a plorar desesperadament fora de la discoteca. Mai no fou tan maltractada per un xicot com aquell.

Finalment, fou un altre cambrer (D. Ivars) qui, cap a les 3,45 hores del diumenge 7 de març, es va dirigir al mort. Aquest fou el primer que arribà a sospitar la desgràcia, però no ho va creure possible. Tanmateix, s'acostà i li preguntà si li passava alguna cosa, però en vista del silenci que mantenia, va córrer ràpidament a alertar els altres. A partir d'aquell moment, i després de tantes hores d'inassistència, J. Roig pogué passar per fi del món dels vius on era al món que li corresponia.

LA SORPRESA

Feia temps que X havia adquirit una estranya facultat mental que cap altre ésser humà no posseïa. Aquesta, consistia a despullar visualment la gent. X no recordava exactament quan començà a aconseguir-ho, però feia uns dos anys, quan agafava l'autobús per anar al treball, pujava freqüentment una xica magnífica i realment pertorbadora, a la qual X intentava sempre imaginar sense roba. Un dia, la seua fantasia es va fer realitat, i X pogué admirar amb veritable sorpresa aquell prodigi de cos nu, verge i tendre que s'asseïa davant seu. Des d'aleshores, X anà perfeccionant-se en el seu sistema, i li va caldre solament un temps de menys d'un minut de concentració per aconseguir el que es proposava.

A la cèntrica botiga de calcer on treballava, X experimentà d'allò més el seu nou descobriment. Així, doncs, sempre que hi arribava alguna dona bufona que s'adreçava a ell demanant-li un parell de sabates, no podia resistir la temptació de penetrar en l'interior de la seua intimitat. La dona, normalment, acabava empinant-se degut a la manera tan descarada amb què l'esguardava el dependent, i sortia, sovint, sense comprar el que volia. Açò representava un greu problema i X era ben conscient que s'hi jugava la col·locació. Devia, per tant, no excedir-se en l'obstinació de les seues mirades i disimular, tant com pogués, el seu poder ocular.

No obstant això, un matí a dos quarts de dotze, el gerent el va cridar. X sabia ben bé què volia. Demanà permís per entrar al despatx i va obrir la porta amb suavitat. El gerent li pregà que s'assegués i estossegà una mica.

—He rebut —va dir— la desagradable notícia de que el seu rendiment laboral ha disminuït de manera alarmant en els darrers mesos. Els clients li fugen. ¿Em pot explicar el motiu?

X no sabé què respondre, quina excusa donar. Però, de seguida, se li ocorregué de dir que sa mare, viuda, havia caigut greument malalta del cor, i ell, amb una natural preocupació, no podia concentrar-se, tant com voldria, en la feina. El gerent va saber comprendre i, visiblement consternat, li expressà el seu sincer sentiment tot atorgant-li dos dies lliures. X somiava. Va agrair cordialment la generositat del gerent i marxà tot seguit cap al seu lloc de treball.

Aquell mateix dia, i mentre pujava al transport públic per tornar a casa, X es va fer la ferma promesa de controlar el seu impuls visual i de no utilitzar-lo més, excepte en cas de necessitat. Potser per això, no provà sort amb una preciositat femenina que se li va asseure al costat, i que, amb un cigarret en la mà, li demanà foc amb una veu tan sensual i emotiva que X es va estremir tot.

• • •

La noia es deia Z, i X i Z començaren a veure's sovint. Z tenia un encís i un atractiu personal que enamoraren intensament X. Aquest, però, actuava d'una manera tan pueril i desmanyotada, que provocava les rialles de Z. X la portà un dia festiu a sa casa, i la presentà a sa mare, la qual, donant gràcies a Déu, preparà un dels dinars més sabrosos que mai no havia fet. La vella, mentre tallava unes racions de pastís de maduixes amb conyac, celebrà amb goig la joventut joiosa de dos colomets que ja havien pres el vol a la recerca d'un amor etern. El seu fill la mirà de gairell i començà a menjar la seua porció de postres.

Però X i Z s'estimaven de debó. X la invitava a anar al cinema, i veien pel·lícules d'estrena i documentals il·lustratius. En mig de cada sessió, X abraçava pels muscles a Z i l'omplia de besos i de carícies innocents. Després, acabaven de veure el que encara restava de film i se n'anaven satisfets. Més tard, entraven en alguna cafeteria o alguna suqueria pròxima i es posaven a xerrar sobre llurs coses i llurs problemes: els estudis de filosofia que seguia Z, les anècdotes laborals d'X, llurs gustos, preferències i simpaties. De fet, sobre tot allò que podia ser matèria de conversa entre dues persones que es volen: l'amistat, la vida, l'amor... S'havia creat entre ells una càlida intimitat d'estima i d'afecte que qualsevol parella d'enamorats consideraria envejable.

Tanmateix, X no gosava de revelar-li a Z el secret de la seua facultat ocular. Ell s'entristia, ja que, si Z li havia obert la seua ànima per complet, ¿per què ell no anava a fer el mateix amb ella? Pensà, però, que allò més sensat era ocultar-s'ho i utilitzar-ho només quan li fos necessari. D'altra banda, a X tampoc no li temptava la idea de fer-ho servir per veure la nuesa de la seua amiga, entre d'altres raons, perquè X li professava una gran admiració i un total respecte que no podia trair de cap manera.

• • •

Un dissabte a la nit, a l'apartament de Z, després de sopar uns ous fregits amb llonganisses, X li proposà, per primera vegada, de fer l'amor. Z desvià el tema, com era natural, i començà a parlar de les assignatures que més odiava en la seua carrera. X continuà amb la seua idea, com també era lògic, i començà a insistir i a besar-la fervorosament. Ella donà una excusa convincent i en aquell punt s'acabà la qüestió. El dissabte següent, tanmateix, X tornà a provar sort, però Z li va respondre amb una segona evasiva, al·legant les mateixes raons de la setmana anterior, a la qual cosa X protestà, i declarà que allò no podia ser i que no es podia continuar així.

Z l'acusà d'egoista, i li va advertir que si no pensava en altra cosa era millor que tallassen. X s'hagué de resignar.

Deixà passar uns dies fins que un altre dissabte a la nit, a l'apartament de Z i també després de sopar, X li tornà a insinuar el tema. Z li explicà que ella era una xica amb un gran sentit de l'ètica, i que si bé era molt liberal i molt moderna, al mateix temps també era una tradicional, i que, per tant, no creia en les relacions prematrimoniales; que tant si ho volia com si no, ella era com era i ningú no li podia demanar explicacions, ni tan sols el xic que ella estimava. X, tanmateix, li va suggerir que hi havia moltes maneres de satisfer-se sexualment, i que si ella no ho desitjava, no passava res, però que sí podia cooperar amb ell per alleujar-li l'ansietat que sentia. Z va comprendre, i digué que si era així, sempre podria fer un esforç. Deixà el got de taronja amb whisky damunt la taula i començà inesperadament a acariciar i a besar a X. Després, descordant-li la cremallera dels pantalons, es dedicà a manipular i a assaborir aquell animalot que s'ocultava allà dins. X considerà que Z, tot i ser una xica amb tan gran sentit de l'ètica, coneixia molt bé com funcionaven aquelles coses.

Per a estimular-se més, X pensà a posar en pràctica la seua concentració visual, i així poder apreciar el cos nu de la seua companya. Ja no tenien gaire importància el respecte ni l'admiració que sentia, ja que, ¿no la veuria a partir d'ara i en altres ocasions despullada? Començà, doncs, mentre ella continuava degustant la seua dolça llepolia, a esbossar-la nua. Tenia uns pits menuts i dansaires, uns mugrons tendres; l'esquena blanca i suau com la neu, unes natges pàl·lides. Tan bon punt arribà a l'orgasme, la seua amiga s'alçà joiosa, i X va rebre sobtadament una terrible sorpresa: Un parell de testicles i un gran membre viril penjaven entre les cuixes de la xica que ell volia.